

Набілив жид мідяків,
І тільки смеркає, —
Все то бідним мужикам
За срібло спускає
А сам-то він був купець
І торгував м'ясом, —
То, бувало, що не крав,
То купував часом.
Але колись уночі,
Тільки що ліг спати,
Хтось стукає у вікно,
Проситься до хати.
«Хто?» — питається жидок,
«Я, — каже, — пустіте!
Може, треба барана?
Барана купіте!»—
Пустив його у коршму, —
А той мішок з себе:
«От вам, — каже, — і баран.
Купіть, коли треба!»
«А що хочеш?» — Три копи! -
Жид мацнув руками,
За барана заплатив
Трьома копійками.
Сам не світить, бісів син,
А той не говорить,
Навпомацки і бредуть
З мішком до комори.
А комора у жидка
Була і крамниця,
А часами заодно
Була і різниця.
Упустили барана,
Мужика не стало,
Чи спав жидок, чи не спав,
Але вже світало.
Жидок живо захопив
Всі свої прибори.
Живо капці — і летить
Бігцем до комори.
Але тільки відчинив —
Ахнув, неборака:
Йому замість барана
Скочила собака.

І пропав його баран,
Але й того мало:
Із комори з бараном
І м'яса не стало.